

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ SFÂNTULUI GRIGORIE PALAMA**

Și: "Întru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și cerurile sunt lucrul mâinilor Tale;

Ele vor pieri, dar Tu rămâi, și toate ca o haină se vor învechi;

Și ca un pe un veșmânt le vei strânge și ca o haină vor fi schimbate. Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor sfârși".

Și căruia dintre îngeri a zis Dumnezeu vreodată: "Șezi de-a dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor Tale"?

Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?

Pentru aceea se cuvine ca noi să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca nu cumva să ne pierdem.

Căci, dacă s-a adevărit cuvântul grăit prin îngeri și orice călcare de poruncă și orice neascultare și-a primit dreapta răsplătire,

Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la astfel de mântuire care, luând obârșie din propovăduirea Domnului, ne-a fost adevărită de cei ce au ascultat-o. (Evrei 1, 10- 14, 2, 1-3)

Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.

Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!

Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor:

Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?

Și îndată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că așa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetați acestea în inimile voastre?

Ce este mai ușor a zice slăbănogului: Iertate îți sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă?

Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului:

Zic ție: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.

Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată. (Marcu 2, 1-12)

Lumina Lui Hristos luminează tuturor

Cuvânt la a Doua Duminică a Postului Mare, a Sfântului Ierarh Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului.

În prima sa epistolă adresată întregii Biserici, Sfântul Ioan Evanghelistul scrie:

Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu și încă nu s-a arătat ce vom fi. Știm că dacă El se va arăta, noi vom fi asemenea Lui și Îl vom vedea precum este. (3, 2). Și același evanghelist ne spune în ce fel se poate vedea Dumnezeu, zicând: Dumnezeu este Lumină. (1 In. 1, 5), pe temeiul propriei Sale revelații: Eu sunt lumina

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

lumii (In. 8, 12). Și tot el continuă: Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume (In. 1, 9) și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr (In. 1, 14).

Aceasta i-a determinat pe Sfinții Părinți ai celui dintâi sinod a toată lumea (ecumenic) de la Niceea (325), să spună despre Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, că este Lumină din Lumină, tot așa cum este și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Așa se face că Biserica, din cele mai vechi timpuri a cântat și cântă până astăzi, la slujba de seară (vecernia – vecer însemnând seară, în slavonă) cântarea Lumină lină a sfintei slave, a Tatălui ceresc, (...), Iisuse Hristoase... Iar odată cu prăznuirea Crăciunului, auzim de fiecare dată troparul care zice: Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Iar la sfârșitul fiecărei Liturghii, după ce s-au împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului, creștinii cântă: Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Treimi închinându-ne, că aceasta ne-a mântuit pe noi.

Cei ce au primit buna vestire (de la grecescul evangelion) a întrupării Cuvântului, a Fiului lui Dumnezeu, și au iubit lumina (cf. In. 3, 19), s-au liberat de întunericul necunoștinței lui Dumnezeu și a rostului omului în această lume, devenind astfel luminați – adică creștini - și fii ai luminii (cf. In. 12, 36). De aceea, imediat după scoaterea celui botezat din apă, dându-se lumânarea aprinsă nașului, se cântă: Dă mie haină luminoasă Cea ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină.

Dar din păcate, ceea ce caracterizează lumea în care trăim, inclusiv pe creștini, este mai degrabă ceea ce a caracterizat-o chiar de la întruparea Domnului, alegând și preferând întunericul, pecetluindu-și astfel propria judecată: Iar aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele. Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite. (In. 3, 19-21).

Înainte de a vorbi de vederea Dumnezeieștii și nefăcutei (necreatei) Lumini (al cărui mare apărător și propovăduitor a fost Sfântul Ierarh Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului, 1296-1359, cel căruiia îi este dedicată această a doua duminică a Postului), putem ”lua act” mai întâi de atitudinea lăuntrică față de ceea ce vine de la Dumnezeu, față de cuvântul și față de învățătura Lui. Căci de aici începe dumnezeiasca vedere, contemplarea luminii necreate. Paradoxal, cel ce primește lumina Cuvântului și a credinței în Fiul lui Dumnezeu întrupat nu vede mai întâi Lumina sau Fața Lui, ci vede că faptele sale sunt rele. Prin urmare, vederea propriilor păcate nu este o pacoste sau un necaz, deci n-ar trebui să ne îngrijoreze mai mult decât ar trebui să ne bucure, ca pe unii care am primit sfânta luminare a Botezului și ne-am lepădat de toate ale vrăjmașului, fiind chemați să facem din acea lepădare un mod de a fi, pentru a face lucrător în noi Harul Botezului. De aceea, pedagogia dumnezeiască ne duce treptat spre ceea ce înseamnă vederea Luminii Sale celei nefăcute (necreate), făcându-ne mai întâi conștienți de tot ce nu este al lui Dumnezeu și nu este lumină în noi. Astfel, cântăm în vremea Postului: Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită, dar îmbrăcăminte nu am ca să intru întrânsa. Luminează-mi haina sufletului meu, dătătorule de Lumină, și mă mântuiește. Așadar, Cel Care este însăși Lumina nu ”dă buzna” și ne orbește cu lumina Sa ci ne invită și ne introduce treptat în camera Sa de nuntă, precum Mirele pe Mireasă, făcându-ne părtași la Taina Lui. Dumnezeu ne cheamă să umblăm întru lumină, precum El este în lumină ca să avem împărtășire unul cu altul, și Sângele lui Iisus, Fiul Lui, să ne curățească de orice păcat (cf. 1 In. 1, 7). Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu numai că ne descoperă, cu lumina Sa, petele pe ce se acumulează pe haina luminoasă a Botezului, ci tot El are și leacul curățirii de orice păcat: Împărtășirea cu (Trupul și) Sângele Lui. Partea noastră însă este aceea de a rezista la ispita adamică de a ne ascunde în tufișul conștiinței atunci când lumina Harului lui Dumnezeu ne descoperă urăteniile din noi și, cu încrederea și cu asumata îndrăzneală a tâlharului de pe Cruce, să mărturisim Domnului ceea ce ne dă să vedem în lăuntru nostru, cu simplitate și sinceritate copilărească. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea. Dacă zicem că

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și cuvântul Lui nu este întru noi. (1 In. 1, 9-10).

Aceasta este calea curățirii care duce la luminarea lăuntrică, pe care o avem la îndemâna noastră Duminică de Duminică și Liturghie de Liturghie, căutând să petrecem săptămâna în nevoiță și în ascultarea cea mântuitoare față de poruncile lui Dumnezeu care ne garantează rămânerea sub oblăduirea lui Dumnezeu, precum odinioară ascultarea îi ținea pe Adam și pe Eva în Rai. Și prin orice alunecare sau cădere de la Cuvântul lui Dumnezeu și de la poruncile Lui am trece, aducându-le înainte și mărturisindu-le (nu ascunzându-se, precum au făcut Adam și Eva), avem încredințarea, după cum ni s-a făgăduit, de a primi iertarea și de a rămâne în părtășie cu Dumnezeu și cu Biserica Sa.

Așa petrecând viața aceasta, paralizia sufletului nostru se va vindeca, întunericul păcatului din noi se va risipi, lăsând loc Luminii lui Hristos care luminează tuturor și care face și din noi lumina lumii (cf. Mt. 5, 14). Astfel vom vedea împlinindu-se în noi cuvintele Domnului care ne îndeamnă:

Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă lucrările voastre cele bune și să slăvească pe Dumnezeul vostru cel din ceruri (Mt. 5, 16).

Preasfințitul Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

Oare suntem conștienți de păcătoșenia noastră

Este oare toată lumea conștientă de propria stare de păcătoșenie? Părintele Paisie Aghioritul spune: cu toții suntem conștienți, dar pur și simplu nu ne pasă. Pentru ca cineva să ajungă la lumina lui Hristos, trebuie să-și dorească mai întâi să scape din întunericul păcatelor. Asta este starea noastră, a tuturor. Cu toții ne luptăm cu ea. Cu toții știm în adâncul sufletelor noastre că suntem păcătoși dar cu toate acestea suntem reticenți când vine vorba să mergem să ne spovedim. De ce suntem reticenți?

Mândrie? Poate. Dar așa cum spune Părintele Paisie, pur și simplu nu ne pasă. Trebuie să găsim o scânteiere de lumină și apoi vom căuta împăcarea cu Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să avem grijă de starea noastră personală în raport cu ceea ce ne-a învățat Hristos.

Părintele Paisie folosește analogia cu persoana închisă într-un beci întunecat pentru a descrie starea celui care are conștiința încărcată din cauza lucrărilor păcătoase. El spune că în momentul în care o persoană care este încuiată într-un loc întunecat, precum un beci, aceasta se simte închisă, prinsă în capcană, iar atunci când vede chiar și cea mai mică rază de lumină, va încerca de-ndată să o urmeze pentru a găsi o cale de scăpare. Acel simplu fascicol de lumină le va da speranță și acea persoană se va lupta să-i găsească sursa pentru a scăpa din întuneric.

Părintele spune: La fel este și cu cel păcătos; din clipa în care vede binele ca pe o necesitate și simte o puternică stare de neliniște pentru a împlini binele, depune orice efort pentru a scăpa din întunericul păcatului. Dacă spune: «ceea ce fac este greșit, nu mă aflu pe calea cea dreaptă», atunci se smerește pe sine și harul lui Dumnezeu se revarsă asupra lui și apoi se îndreptă pe calea cea bună.

Dar Părintele adaugă că acest lucru este foarte dificil. Mai întâi de toate trebuie să fi simțit acel sentiment de neliniște spre săvârșirea binelui. Trebuie să avem grijă de starea noastră duhovnicească și să ne dorim să o îmbunătățim. Părintele face referire la asta făcând comparație cu cineva care este închis într-un dulap.

Să presupunem, de exemplu, că cineva este închis într-un dulap și simte că se sufocă. Și tu îi spui: Ridică-te, deschide ușa, ieși afară din dulap și ia o gură de aer proaspăt ca să-ți revii. Dar el îți spune: Nu pot ieși. Dar în sinea sa se gândește: Dar de ce sunt închis aici și nu pot respira? Și de ce nu pot avea parte de aer curat; Și de ce mă ține Dumnezeu aici în timp ce alții sunt afară bucurându-se de aer curat?

Oare nu în starea asta ne găsim majoritatea dintre noi? Suntem prizonieri în acest mic dulap al propriei noastre minți, închiși de propria noastră mândrie. Chiar și atunci când ni se oferă oportunitatea de a primi lumina, de a veni și de a căuta iertarea prin pocăință, spunem: De ce am nevoie să îmi mărturisesc păcatele preotului? De ce nu pot face asta de unul singur? Nu sunt eu o persoană bună? Spuneți-mi, oare poate o astfel de persoană fi ajutată de către Biserică? Nu, ea rămâne încuiată în propria lume infimă, sufocându-se din cauza mândriei proprii.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Aceasta este provocarea și oportunitatea care ni se oferă de către Biserică în această perioadă a Postului Mare. Dacă postim, dacă ne rugăm mai mult, și ne deschidem inimile văzându-ne propria stare de păcătoșenie, atunci putem să cerem iertare și să ne găsim pacea sufletească chiar și atunci când nu credeam că asta era posibil. Putem deveni mai capabili să căutăm îngrijire spirituală prin Sfintele Taine și rugăciunile Bisericii. Dar, mai întâi de toate, trebuie să ne pese. Trebuie să avem grijă de starea noastră duhovnicească și să ne dorim să o îmbunătățim. Trebuie să ne dorim să vedem binele ca pe o necesitate și să vrem să căutăm ceea ce Părinții numesc neliniștea de a face bine.

Să nu ne înșelăm pe noi înșine gândind că nu avem nevoie să facem acest efort, că nu avem nevoie să mergem la Spovedanie, că nu avem nevoie să ne facem timp în fiecare dimineață și seară ca să ne rugăm. Să ne lăsăm îndrumați de Înțelepciunea Bisericii și să-i urmăm învățăturile și să ne folosim de toate uneltele pe care ni le oferă pentru folosul nostru duhovnicesc.

Buna Vestire-Frângerea de taină a istoriei

Sărbătoarea Bunei Vestiri este „începutul mântuirii noastre” așa cum cântă imnele Bisericii. Este momentul suprem de împlinire a planului lui Dumnezeu și începutul unirii lui Dumnezeu cu oamenii.

La o privire mai atentă asupra Cărții Facerii, vedem cum Dumnezeu aduce din neființă la ființă totul doar prin Cuvântului Său făcător de viață. „Să fie !” este sinonim cu aducerea din neființă și prin acest cuvânt galaxiile cerurilor primesc demnitatea de ființă. La zidirea omului, însă Sfânta Treime se sfătuiește: „Să facem om”, adică elaborează un proiect dumnezeiesc în care unirea omului cu Dumnezeu se realizează prin actualizarea chipului în asemănare. Dacă la toate creaturile lumii, scriitorul Facerii spune: Și a fost așa, la crearea omului aceste cuvinte lipsesc. Design-ul ontologic de creație a omului are nevoie de acordul său

liber și infinitul iubirii dumnezeiești trebuie pecetluit cu iubirea liberă și veșnică a omului.

Întreaga istorie este o zbatere în durerile de naștere a umanității. Toate generațiile pământului sunt schițe ale acestei umanități îndumnezeite, din gândul cel de taină al Treimii. Până astăzi. Căutând în imensitatea istoriei, Dumnezeu Creatorul a găsit o făptură atât de frumoasă încât a luat trup din trupul ei. Fecioara neprihănită a ajuns prin rugăciune să semene atât de mult cu Dumnezeu la suflet, încât El a dorit să semene cu ea la trup. Și-a ațintit atât de mult ochii feciorelnici la Cer, încât Cerul însuși a luat culoarea ochilor ei. Istoria umanității a așteptat acest moment cu înfrigurare. Catedrala universului aștepta să primească în sine pe Dumnezeu, care și-a ales Catedrala fecioriei pe Născătoarea de Dumnezeu.

La momentul de taină al Bunei Vestiri se unesc în sfătuire cerul cu pământul, Dumnezeu Treimea, umanitatea prin ceea ce are ea mai sfânt și regnul îngeresc prin Vestitorul bucuriei. Acolo, în chilia smerită a Mariei, se desfășoară cel mai sfânt sfat de taină al universului. Acela în care umanitatea primește în sine, prin iubirea Fecioarei, pe Însuși Dumnezeu. Cuvântul ei șoptit: „Fie mie după cuvântul Tău”, plinește în măreție planul de lumină al lui Dumnezeu la zidirea lumii. Umanitatea și-a găsit adevărata ființă, aceea în unire cu Cel veșnic. Creația omului a luat sfârșit în apogeul dumnezeiesc al Întrupării. Adevărata ființă a omului este divino-umanitatea lui Hristos, fără de care specia umană este condamnată la neființă valorică de către propria ei nimicinie.

Însăși numirea acestui praznic arată fiorul teologic de sinteză a veacurilor plinit în pântecul înmiresmat de feciorie al Mariei. Buna Vestire – în grecește Evangelismos – este Evanghelia prin excelență, vestirea unirii lui Dumnezeu cu oamenii, mesajul pogorării Celui nemuritor printre muritori. Bună Vestirea este concentrarea întregii Evanghelii, iar Evanghelia întregă este o extensie în istorie a sfatului ceresc întâmplat pe pământ, în Nazaretul Galileii.

Dumnezeu are nevoie de om pentru a deveni Om. Dumnezeu are nevoie de noi pentru a ne face nemuritori. El ne iubește atât de mult încât niciodată nu ne-ar sili să moștenim o împărăție străină, pe care n-o vrem cu toată ființa noastră. Dumnezeu plânge la porțile inimii noastre, așteptând să ne întoarcem față către El. A luat fața noastră ca să nu ne mai întoarcem față de la El. S-a pogorât pe pământ și a devenit ceea ce a iubit, pentru ca nimeni să nu mai poată spună că n-a ajuns cu mintea la cer. A suferit cu noi în durerile noastre pentru a ne face durerea scară către cer. A murit cu noi, pe Cruce, pentru a ne face moartea prag

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

către Treime. A mers până în iad după noi, pentru a ne îmbrățișa și a ne scoate din neant. A înviat din morți cu trupul omenesc, pentru a ne dăruia nemurirea Lui Dumnezeiască. E pretutindeni și aici, și mai mult decât oriunde, în sufletul celui care-L caută cu sinceritate și în Dumnezeiescul Potir, unde se frânge Trupul și se varsă Sângele Celui care ne iubește de o veșnicie.

Buna Vestire este frângerea istoriei, transformarea ei în cale către veșnicie, plămădirea ei prin jertfă în cuptoarele Împărăției, devenirea ei teologică întru nemurire, dăruirea ei euharistică Celui care a murit și a înviat pentru om.

Femeia care își spovedea bărbatul

Maria era o femeie căsătorită, care nu se prea înțelegea cu soțul ei și din această cauză în casa lor era tot timpul neliniște și război. Ea se credea foarte credincioasă și mereu mergea la spovedanie, dar de fiecare dată la alt duhovnic. La duhovnic când se spovedea mai mult vorbea despre păcatele soțului său și de faptul că aproape în totalitate vina păcatelor săvârșite erau din cauza lui.

Iată însă că într-un final ajunge la un duhovnic foarte iscusit, care o spovedește. Dar și de data aceasta Maria se îndreptăța și găsea explicații păcatelor sale în purtarea soțului ei.

După o lungă spovedanie la urmă preotul îi spuse așa:

- „Maria! Pentru toate păcatele săvârșite vei face în fiecare zi rugăciunile de dimineață și de seară, paraclisul Maicii Domnului spre ajutor, o catismă la psaltire și.....etc., fapte bune, milostenie, trezia minții, bunătate, blândețe cu aproapele.... și câte 300 de metanii în zi!,, Maria stătea și asculta și consternată de faptul că i-a dat preotul un canon așa aspru l-a întrebat intrigată:

- „Părinte! Dar de ce să fac eu așa de multe, de ce să-mi dați un canon așa de greu, când eu toate le fac din cauza soțului? El se cade să-l facă, nu eu!,,

Și părintele cu blândețe i-a răspuns:

- „Maria! Se cuvenea ca ție să-ți dau canon, atâta timp cât tu l-ai spovedit pe el, nu pe tine. Tu în loc să te spovedești pe tine l-ai spovedit pe el. Așa că acest canon ți se cuvine ție. El când va veni la spovedanie îi voi da și lui ceva de făcut spre îndreptare, dar deocamdată tu l-ai spovedit pe el, l-ai judecat în fel și chip și deci se cade acum ca tu să-i faci canonul...”.

Unii dintre noi, de câte ori nu mergem la spovedanie și vinovat pentru toate câte am făcut e oricine numai noi nu. E vinovată și vremea de afară, și autobuzul care nu vine la timp, și șoferii din trafic, și ploaia și soarele și soacra și cățelul și purcelul, până și luna de pe cer greșește față de noi și noi, smeriții, față de Dumnezeu, dar numai din cauza lor, în niciun caz din cauza noastră.

Îndreptățirea de sine este păcatul frate cu neascultarea, deoarece Adam și Eva, în rai, s-au îndreptățit și au pierdut totul. Așadar, când mergem la spovedanie să spunem duhovnicului doar păcatele noastre, fără să ascundem ceva, și să dăm vina numai pe noi, nu (și) pe alții.

Care este rostul deseii utilizării a Vechiului Testament în Postul Mare

În timpul Postului Mare, dimensiunea biblică a rugăciunii liturgice este mult mai evidentă. Se poate spune că cele patruzeci de zile ale postului reprezintă, într-un anumit sens, întoarcerea Bisericii la situația spirituală a Vechiului Testament, la timpul dinaintea lui Hristos. Odată intrați în perioada Postului Mare, rugăciunea cunoaște o continuă intensificare. În primele patru zile se citește Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, care se va citi integral și în săptămâna a V-a din post. Așa cum frumos spune Alexander Schmemmann, arătând rolul pe care îl are în urcușul nostru spre Înviere, Canonul cel Mare este „ca un diapazon care va da tonul întregii melodii”.

Canonul cel Mare abundă în teme biblice

Cel mai bine se poate spune despre el că este ca o lamentație penitențială care ne arată întinderea și profunzimea păcatului și care ajută sufletul să nu dispere, să se pocăiască și să nădăjduiască. Cu o artă excepțională, Sfântul Andrei interferează mărturisirea păcatelor și pocăința cu marile teme biblice: Adam și Eva, Paradisul și căderea, Patriarhii, Noe și Potopul, David, Țara făgăduinței și, în sfârșit, Hristos și Biserica. Canonul Sfântului Andrei Criteanul este un dialog al omului păcătos cu propria sa conștiință, luminată de citirea Sfintei Scripturi. Sufletul care se

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

pocăiește, plânge, pentru că nu a urmat pilda luminoasă a dreptilor virtuoși, ci robia patimilor arătate în mulți păcătoși, dintre care unii nu s-au pocăit, iar alții s-au mântuit, tocmai fiindcă s-au pocăit. Astfel, evenimentele istoriei sfinte se descoperă aici ca evenimente ale vieții mele; actele trecute ale lui Dumnezeu, ca acte care mă privesc pe mine și mântuirea mea; tragedia păcatului și trădarea, ca tragedia mea personală. Viața mea mi se arată ca făcând parte din această luptă gigantică și universală, între Dumnezeu și puterile întunericului, care se revoltă împotriva Lui.

Întoarcerea Bisericii la situația spirituală a Vechiului Testament

În timpul Postului Mare, dimensiunea biblică a rugăciunii liturgice este mult mai evidentă. Se poate spune că cele patruzeci de zile ale postului reprezintă, într-un anumit sens, întoarcerea Bisericii la situația spirituală a Vechiului Testament, la timpul dinaintea lui Hristos, un timp al pocăinței și al așteptării lui Mesia, un timp al „istoriei mântuirii” care se îndreaptă spre împlinirea sa în Hristos. Două reguli au determinat folosirea Vechiului Testament în cadrul slujbelor Postului Mare: cea a „dublei citiri” a Psaltirii și cea a „citirii permanente”, adică a citirii integrale a celor trei cărți: Facerea, Isaia și Proverbe. „Citirea permanentă” a Facerii, a cărții profetului Isaia și a Proverbelor datează din timpul în care Postul Mare era principala perioadă pre-baptismală a Bisericii și în care slujbele aveau caracter predominant catehetic, adică urmăreau învățătura catehumenilor. Fiecare dintre aceste trei cărți corespunde unuia dintre cele trei aspecte principale ale Vechiului Testament: relatarea lucrării lui Dumnezeu în creație, profeția și învățăturile morale sau etice. Cartea Facerea oferă, dacă se poate spune astfel, „structura” credinței Bisericii. Ea conține istoria creației, a căderii și istoria promisiunii mântuirii și a începutului ei, prin Legământul lui Dumnezeu cu poporul ales. Ea descoperă temeiurile cunoașterii creștine despre ceea ce este omul: creat „după chinul și asemănarea lui Dumnezeu”, el s-a îndepărtat de Dumnezeu prin cădere, dar el rămâne obiect al iubirii dumnezeiești și, în final, al mântuirii Sale. Această carte descoperă sensul istoriei, ca istorie a mântuirii, care se îndreaptă spre Hristos și găsește în El împlinirea sa. Ea vestește taina Bisericii prin simbolurile și realitățile poporului lui Dumnezeu, ale Legământului, ale Chivotului legii, etc. Isaia este cel mai mare dintre profeți și citirea cărții sale în timpul postului vrea să ne arate încă o dată marea taină a mântuirii prin suferințele și Jertfa lui Hristos. Cartea Proverbelor cuprinde într-un mod concentrat învățăturile etice ale Vechiului Testament, ale legii morale și ale înțelepciunii, fără acceptarea cărora omul

nu poate înțelege cât este de departe de Dumnezeu și că se află în neputința de a auzi vestea cea bună a iertării prin iubire și har.

Ajutorul lui Dumnezeu, exprimat în rugăciunile sfinților

Din punct de vedere liturgic întâlnim următoarele modificări tipiconale. La canoanele Utreniei se adaugă „Cântările lui Moise”, cele opt cântări ale Vechiului Testament și Cântarea Maicii Domnului. Cântarea de biruință a poporului evreu, când a trecut prin Marea Roșie izbăvindu-se de robia Egiptului, precum și cântarea celor trei tineri, care au rămas nearși în cuptorul Babilonului ne umplu de nădejde că așa vom scăpa și noi din robia celui viclean și din cuptorul patimilor, având pe Domnul „ajutător și acoperitor spre mântuire”. Rugăciunile proorocilor Avacum, Isaia și Iona ne vestesc slava lui Mesia, Care „va străluci ca soarele”, care mântuiește și scoate sufletele din iadul cel mai de jos, iar Cântarea Maicii Domnului ne arată cât sunt de mari darurile pe care le revarsă Domnul peste slujitorii Săi cei smeriți. Seara se face slujba Pavcerniței Mari, la care, în primele patru zile, se adaugă Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul. Pavcernița Mare este ca o încununare a nevăzutului război din acea zi. Bătălia este în toi, iar ostașii sunt plini de putere și nădejde, pentru că Dumnezeu însuși luptă împreună cu ei. De aceea și strigătul: Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați. Auziți până la marginile pământului, cei puternici plecați-vă. De vă veți întări, iarăși veți fi biruiți. Și orice sfat veți sfătui, îl va risipi Domnul, și cuvântul pe care îl veți grăi nu va rămâne întru voi, căci cu noi este Dumnezeu! (Isaia 9, 9-10). La acest strigăt se adaugă rugăciunea și angajamentul nostru în fața lui Dumnezeu: „Doamne al puterilor, fii cu noi, căci pe altul afară de Tine, ajutor întru necazuri nu avem; Doamne al puterilor, miluiește-ne pre noi”.

Mă iubești?

"Mă iubești?" –îl întreabă un om pe altul. "Desigur, că te iubesc" – răspunde acela. "Atunci de ce nu faci ceea, ce îți cer?"

Este o întrebare ucigătoare. Ea presupune că persoana ne minte, când ne răspunde. El, probabil nu iubește cu adevărat, căci dacă ne-ar fi iubit, ar fi făcut ceea, ce i se cere. Cu toate acestea, el insistă: "Te iubesc, te iubesc", continuând să nu facă

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

ceea ce i se cere, sau nu întocmai conform cerinței cu care i se adresează. Ne minte oare? A mințit Petru, atunci când la întrebarea lui Hristos: "Mă iubești?", răspunde "Da, Doamne"?

Petru nu a mințit, dar Mântuitorul continue să-l întrebe: "Mă iubești?". Aceste întrebări, care vor fi doar trei, sunt asemenea unei baionete, ce lărgeste adâncimea inițială de două și apoi de trei ori. "Mă iubești?" - "Te iubesc"?

Atunci de ce te-ai lepădat de mine, dacă mă iubești. Și deci - Mă iubești tu oare? - "Te iubesc, Doamne"!

"Ce dragoste mai este și asta să spui una și să faci alta? Mă iubești tu oare?" - "Tu știi toate. Tu știi că Te iubesc", Paște oile mele. "Acum, să trecem și noi în fața judecării cuvintelor lui Hristos. Doar nu numai Petru trebuie să stea acolo! Hristos ne întreabă: "Mă iubești?", Noi îi răspundem: "Da, da. Desigur. Știi că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Și El ne va întreba: "Atunci de ce spui la fiecare pas, ceea, ce Eu nu am poruncit, ceea, ce Eu urăsc, ceea, de ce Eu nu am nevoie". Ce vom răspunde atunci!?"

Nu vom răspunde nimic, dar vom înțelege ceva. Vom înțelege, că în om există concomitent și credința și necredința. Iată de unde strigătul: "Doamne, eu cred, ajută necredinței mele!" În mod similar în om există și iubirea și ne iubirea. "Te iubesc, și, prin urmare, fac voia Ta, îndeplinesc poruncile Tale. Cu toate acestea, nu te iubesc până la capăt și îmi aleg urmarea propriei voi și urmarea căii fărădelegii. După caracterul său Petru este total la suprafață. Ca barca sa de pescuit în care a plutit pe suprafața apei, atunci când mai era pescar. Inima lui este obișnuită să aibă încredere în primele sale mișcări. Dacă în această secundă iubesc (crede un așa om), voi iubi toată viața. Dacă acum nu-mi este frică, nicicând nu mă voi clătina în alegerea mea. Noi la o așa simplitate, vecină cu frivolitatea nu avem dreptul. Pentru atât și a realizat acest experiment pe propriul sine Petru ca amar să-și plângă "impulsurile frumoase sufletești" și pentru a ne avertiza de la încrederea prea mare în propriile puteri. Dacă acum iubesc, nu înseamnă că iubesc cu adevărat. Pescarii subtil și în exces nu meditează. Iubesc - înseamnă că iubesc, și nu contează că cu puțin timp în urmă m-am lepădat de "Omul acesta." Mult mai familiarizat cu adâncimea inimii este Pavel. Acest om este un cărturar profund cu amestecul vicleniei evreiești și a înțelepciunii păgâne. El spune adesea că "Sunt strâns din două părți", referindu-se la să moară sau să rămână. Și mai spune că cu mintea recunoaște că Legea este bună, dar în trup, bunul nu locuiește. Adică dualitatea naturii umane este cunoscută de

Pavel, în timp ce Petru este naiv, și, adesea nu-și cunoaște propriul sine.

Pavel cu înțelegere poartă în sine sentimentul tragicului vieții omenești. Pentru noi ar trebui să fie mai aproape abordarea lui Pavel, deoarece este aproape de realitate și în repetate rânduri s-a adevărat. Noi știm, ca de multe ori am spus sincer "Te iubesc", și totuși ne-am lepădat și am trădat. Dar, de la cei apropiați cerem și insistăm, că dacă a declarat că ne iubește, trebuie să o adevărească prin fapte. Toate acestea sunt adevărate. Să iubești trebuie nu cu limba și prin cuvinte, dar prin fapte și adevăr. Să-ți declari dragostea față de cineva în cuvinte, iar prin toate faptele dovedind trădare, nu este doar inutil, dar și urât. Doar că omul este o fire adâncă. Adânc în păcat, adânc și în sfințenie, în plus singur nu se cunoaște, și adesea nu-și vede slăbiciunile și tendința de a cădea.

Dar Dumnezeu le știe. El cunoaște omul și nu așteaptă de la el schimbări urgente și pe vecie. El știe că omul este ca o trestie în adierea vântului. Acela, care nu știe aceste adevăruri despre sine, e pur și simplu prost. În schimb acela care știe, dar pretinde a fi un "veșnic sfânt", e doar un prefăcut și un mic antihrist. Acesta este o fire mulțumită de sine și un slujitor al diavolilor, sărind pe scena vieții și chemându-i pe toți, la o sfințenie ușoară. Iată de aici și devine clar, că pocăința nu este o mișcare sufletească într-un sigur act, dar o muncă continuă. Să ne pocăim va trebui în ascuns și direct toată viața, eliminând un strat după altul, pielea aspră de pe inima noastră, uimindu-ne pe cât de mult păcatul s-a înrădăcinat în firea noastră.

Din nou și din nou auzim în Biserică cum Hristos îl întreabă pe Petru: "Mă iubești?". Și auzim cum Petru îi răspunde supărat, jignit, grăbindu-se să răspundă că Îl iubește. Toate acestea se citesc pentru noi. Pentru noi, în sensul că orice credincios "să guste și să vadă că bun este Domnul." Cu toate acestea gustarea și vederea bunătății lui Dumnezeu unică sau multiplă nu exclude adâncimea inimii. Din contra, o subliniază. Și această inimă este o construcție cu multe etaje, iar acolo undeva mai jos, în subsol, șarpele se ascunde. Cum ne spune Macarie cel Mare, cine nu a mers în profunzimea inimii și șarpele nu omorât, să nu se mândrească. Mărturisește prezența în propriul suflet și a credinței și a necredinței. Și răspunde-I Domnului la întrebare: "Te iubesc", dar ține minte, că El din nou și din nou își va repeta întrebarea, deoarece nimeni nu va putea răspunde din prima dată din adâncul inimii sale tainice. (www.ortodoxia.md)

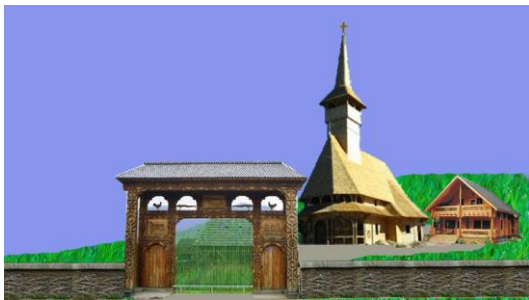

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama**

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romana Pescara” înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie și Vecernia la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell'Arco I și a III-a Duminică din lună de la 17.00.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Plecând de la cuvintele Mântuitorului:”... flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat..” Mt. 25, 41-43, anunțăm că sunt disponibile în parohia noastră sectoarele filantropice (Sectorul spitale, Sectorul închisori, Sectorul pentru pribegi) și invităm pe toți cei cu dragoste frățească să facă voluntariat.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI CEI
CONDĂMNĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTILOR ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTULS EFREM
SIRUS**

SLĂVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 12 31.03.2013 - La Duminica Sfântului Grigorie Palama

N° 12 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit